

BR LEO LOOS

geboren te Rotterdam op 5 juni 1929
overleden te Dongen
op 22 december 2003

Na de lagere school ging Leo naar de Ambachtsschool speciaal voor de vakken elektrotechniek en instrumentenmaker. Hij behaalde de bijbehorende diploma's en ging werken in een instrumentenfabriek. Hij bekwaamde zich verder via de avondschoon. In zijn militaire dienstdienst werkte hij bij de RIMI in Utrecht, waar de techniek zijn afdeling was. Daar behaalde hij de militaire vakbekwaamheid elektricien-motorvoertuigen. In die tijd was zijn broer Theo ingetreden in de congregatie van de Broeders van Onze Lieve Vrouw van Lourdes te Dongen. Het contact met de broeders via broer Theo zal zeker van invloed zijn geweest om dezelfde keus te maken. In 1951 ging hij naar Dongen en hij begon op 8 december 1951 met het noviciaat en kreeg de kloosternaam Leonardes.

Op 8 december 1953 legde hij zijn eerste geloften af. Zijn eerste huis werd de Sint-Willibrordusstichting te Heiloo, Al spoedig verhuisde hij naar het Sint-Jozefshuis te 's-Hertogenbosch en behaalde daar het diploma Kinderbescherming A. De techniek bleef hem echter trekken en vanuit Reinier van Arkel volgde hij avondcursussen en liep hij stage. In 1961 werd Emmen zijn woonplaats. Na een onderbreking voor alweer een technische studie in Rotterdam zal Emmen 22 jaar zijn domicilie zijn. Hij was volledig bevoegd om aan de Technisch School les te geven, hetgeen hij dan ook deed. Hij had geen problemen in de omgang met leerlingen. Met zijn humor en slagvaardigheid was hij elke situatie de baas.

In 1988 ging hij met de VUT. Hij is 25 jaar lang een trouw lid van het zangkoor geweest en ontving daarvoor het erediploma van de Sint Gregoriusvereniging.

In april 1990 verhuisde broeder Leo naar broederhuis Glorieux in Dongen. Daar werd hij de technische man. Zijn ervaring en kennis op het gebied van techniek stonden borg voor de degelijkheid van zijn werk en de juistheid van zijn adviezen.

Maar hij kreeg problemen met zijn gezondheid. Het werd voor hem een moeilijke tijd. Zijn adviezen en goede raad werden minder. Hij moest zijn activiteiten uit handen geven. Toen hij zag dat zijn werk in goede handen kwam, kwam er weer wat rust in zijn binnenste, maar toch bleef er pijn. Hij zocht naar vertroosting en kon die niet vinden. Vaak staarde hij stil voor zich uit. Droomde hij van "toen"? Of zag hij het beeld van de menselijke aftakeling? In de laatste retraite sloot hij zich aan bij andere medebroeders voor het sacrament voor het sacrament voor de zieken. Hij voelde de ziekte in zich knagen.

Tot twee keer toe werd hij voor langere tijd opgenomen in het ziekenhuis. De talloze onderzoeken gaven geen oplossing. Het werd een op- en neergang van betere en slechte momenten. Hoewel zijn geestelijke toestand verzwakte bleef hij slagvaardig en geestig. Op de dag van zijn gouden professiefeest (8 december) mocht hij naar huis.

Daags daarna werd het feest gevierd temidden van zijn medebroeders. Het hele feest bijwonen was te veel voor hem, maar de eucharistieviering en de receptie wilde hij graag meemaken. Na het feest zette de op- en neergang van zijn ziektebeeld zich voort. De pijn en de verwardheid namen toe. Op zondagavond 21 december was hij nog in de gebedsdienst. Op maandag 22 december werd zijn toestand slechter. Hij ging zienderogen achteruit. Die avond om half zes is broeder Leo plotseling van ons heen gegaan.

Broeder Leo Loos werd op 27 december in de plechtige uitvaartdienst herdacht en daarna in de aanwezigheid van familie, medebroeders, vrienden en bekenden begeleid naar zijn graf op het kloosterhof in Dongen. Hij die altijd trouw aanwezig was in viering en gebed, zal zeker hebben mogen horen: "Treed binnen, trouwe dienaar, in het Rijk van de Vrede."